

contemporary voices

'A History of the Voice', QUOTES

"Hyoid gave more than ample evidence of its new voice in performing Jennifer Walshe's "A History of the Voice". This is how it sounds: performative, physical and possessed with bold intelligence."

Myriam Van Imschoot, choreographer & dramaturg [BE]

"a fantastic piece and a stunning performance of the HYOID Quartet"

Michael Maierhof, composer [DE]

"It's the most beautiful ugly sound in the world" **5:4** 2008-2018
10th anniversary

HCMF 2018: A History of the Voice, Christian Marclay + Okkyung Lee, Quatuor Bozzini

November 23, 2018 – Simon Cummings

If there's one thing guaranteed to generate a load of pre-festival buzz, it's a major new work by Jennifer Walshe. In recent years, while i've admired the invention and audacity of Walshe's large-scale compositions – 2014's *The Total Mountain* and *EVERYTHING IS IMPORTANT*, performed at HCMF [two years ago](#) – penetrating their hysterical (in every sense) exteriors has proved difficult. So i'll admit to feeling a little trepidation before her latest epic, *A History of the Voice*, given its UK première by HYOID Contemporary Voices in St Paul's Hall yesterday evening.

In comparison to those earlier works, this new piece was a much more coherent experience. This was due in part to the fact that Walshe has narrowed the scope of the work's subject matter, and in tandem with this has a clear, episodic structure. As the title states, the piece is a personal exploration of the voice, personal inasmuch as the history it presents is a subjective one – a history, not *the* history – reflecting Walshe's particular outlook and interests. Composed for four singers, the piece again incorporates video, though its primary role in *A History of the Voice* is contextual, providing introductions and additional commentary on each of the work's episodes.

As one would expect from Walshe, these episodes were wildly theatrical, including a rendition of Gwyneth Paltrow's famously emotional Oscars speech (answered by a refrain of "please kill me now"); a chorus of 'Danny Boy' continually adjusting its tonal centre; a saccharine evocation of a self-help tape – replete with breathing exercises for the audience – while the rest of the singers performed workout exercises; Renaissance music sung according to an AI-reconstruction of performance practice derived from paintings, to ludicrous effect; group imitations of animal sounds alongside an apparent attempt to teach one particular creature to speak – which, despite seeming ridiculous, tantalisingly ended just as the animal apparently started to get the hang of it; unsettling gender distinctions in the way speech is expressed and interpreted, clarified through interactions with robots and voice assistants; and a lengthy scene attempting to recreate a Tom Cruise video extolling the specious virtues of Scientology (which though amusing, was considerably overlong). All of this mayhem was framed by more subdued opening and closing episodes focusing on the start and end of life, calling on maternal vocal imprinting and the Tibetan Book of the Dead.

***A History of the Voice* was a lot more contemplative and thought-provoking than appearances (and that brief summary) might suggest, delivering a satirical, blunt and hilarious critique on humanity's relationship with and ongoing development of our most intimately personal instrument and the ways it can be wielded.**

It's impossible to praise HYOID Contemporary Voices highly enough; their performance was simply astonishing, and will surely go down in HCMF history as one of the festival's most legendary concerts.

nrc.nl

Ultrazachte fluisteretudes in 'Muted'

Joep Christenhusz - 5 november 2018

Klassiek Het Bossche Festival November Music programmeerde dit jaar veel vrouwelijke componisten. Van componist in focus Kate Moore ging het Bosch Requiem 2018 in première: 'Lux Aeterna'.

Dit jaar staan in Den Bosch opmerkelijk veel vrouwelijke componisten op het programma.

Neem Jennifer Walshe. Met *A History of the Voice*, **uitstekend vertolkt door vocaal ensemble Hyoid**, componeerde de Ierse een audiovisuele fragmentatiebom, waarin ze absurde humor paart aan een encyclopedisch overzicht van vocale stijlen en stemtechnieken. Van renaissancezang en cheerleader yells tot metalgrunt en collectieve bulderlach.

DAGBLAD VAN HET
NOORDEN

(EN) "...the highlight was a fake-interview with Tom Cruise that end in a convulsion of laughter in which the audience can't help joining. Hilarious, informative, critical and tremendously performed by two men and two women, who can, not only, do anything with their voices, but also display big acting talents. It lasted for one hour, but was finished before you knew".

RECENSIE SLOTCONCERTEN SOUNDSOFMUSIC

De menselijke stem in verschillende gedaantes

Gebeurtenis: slotdag Soundsofmusic door HYOID en Cappella Amsterdam **Programma:** Jennifer Walshe, *A history of the voice*; Boudewijn Tarenskeen, *Psalm 151*
Gezien: 11/11 Groningen, Grand Theatre en Lutherse kerk **Publiek:** 80
★★★★☆

Op de slotdag van het onvolprezen festival Soundsofmusic stond gisteren de menselijke stem centraal bij twee zeer theatrale, maar verder totaal verschillende concerten. In het Grand Theatre bracht het Belgische vocale ensemble HYOID *A history of the voice* van de Ierse componis-

te Jennifer Walshe. In dit 'onderzoek' naar allerlei aspecten van de stem kwam zo'n beetje de hele geschiedenis voorbij.

Het was een ratjetoe aan nauwelijks samenhangende scènes, met als hoogtepunt de opnamen van een fake-interview met Tom Cruise dat onttaardde in een lachbui waarin je als toehoorder wel mee moest gaan. Hilarisch, informatief, kritisch en steengoed uitgevoerd door twee mannen en twee vrouwen die niet alleen alles met hun stemmen kunnen, maar ook groot acteertalent etaleerden. Het duurde een

uur, maar het was voorbij voordat je het door had.

Dat gold niet voor de uitvoering *Psalm 151*, een nieuw werk van Boudewijn Tarenskeen, dat zaterdag in Den Bosch in première ging. De toonzetting van acht alternatieve 'psalmteksten' van Freek de Jonge, Ramsey Nasr, Willem Jan Otten, Maria Barnas, Hafid Bouazza, Marieke Lucas Rijneveld, Mustafa Stitou en Marjolijn van Heemstra nam anderhalf uur in beslag en was een lange zit. Dat lag niet aan de uitvoering door Cappella Amsterdam. De zang en voordracht (er

was heel veel voordracht) waren uitstekend, met als enig minpunt dat de accenten van de buitenlandse zangers opvallend hoorbaar waren. Het lag vooral aan de teksten – waarvan het gros qua vorm niks met psalmen van doen had en enkele veel te lang waren – en de compositie.

Tarenskeen verwerkte in *Psalm 151* veel stijlelementen uit de muziektraditie, maar het leek wel alsof het allemaal per se afstandelijk moest blijven. Melodie, harmonie, ritme – het was er wel, maar fragmentarisch en voortdurend stok-

kend. Alsof de klanken vooral geen muziek mochten worden. Daarbij kwam dat het orgel veel tinnitus opwekkende hoge tonen voortbracht en te hard klonk. Gelukkig werd heel af en toe wel echt muziek gemaakt, zoals bij de *Verhaspelde psalm* van Stitou en de slotpsalm van Van Heemstra.

Na afloop overheerste echter vooral een gevoel van grote dankbaarheid dat er nog steeds plek is voor dit soort festivals, waarin geen concessies worden gedaan aan publieksbereik of commercie.

JOB VAN SCHAİK

NIEUWE NOTEN

Voor nieuwe en verrassende muziek

Verkadefabriek – 's-Hertogenbosch – 3 november 2018 – 19:00 uur

“What makes the piece so good is the way it is executed. Now, after having seen it a second time, even more so. The timing is sublime, the way these four artists play together is phenomenal, the pace is close to abnormal”.

HYOID hoorden we eerder, samen met gastvocaliste Els Mondelaars, ‘A History of the Voice’ van Jennifer Walshe vertolken, vorig jaar op het Leuvense Transit Festival. Het stuk maakte toen diepe indruk, mede vanwege de complexiteit loont het om deze kans, om het voor een tweede keer te beleven, met beide handen aan te pakken. Details genoeg die vorige keer het verslag niet haalden, zoals het spel met de speech die Gwyneth Paltrow hield toen ze de Oscar voor beste actrice won voor haar rol in ‘Shakespeare in Love’ (en dan de blik van Meryl Streep als Paltrow haar noemt in haar dankwoord), of het mierzoete ‘Oh Danny Boy’, of die hilarische scène waarin Fabienne Seveillac haar huisdier allerlei woorden laat nazeggen. En zo kunnen we nog wel even doorgaan. Maar eigenlijk gaat het daar niet om. **Wat het stuk zo goed maakt is de wijze waarop het wordt uitgevoerd. Nu, na een tweede keer valt dat extra op. De timing is subliem, de wijze waarop deze vier artiesten op elkaar zijn ingespeeld is fenomenaal, de snelheid grenst aan het abnormale.** En tussen al deze absurditeit door klinken Walshe’ serieuze boodschappen. Dat het eerste wat je hoort de woorden van je moeder zijn, niet van buiten komend maar van binnen via de beenderen. Dat ook taal niet gevrijwaard is van seksisme – een onderzoek toont bijvoorbeeld aan dat zowel mannen als vrouwen denken dat vrouwen in een gesprek het meest aan het woord zijn, ook al is dat aantoonbaar onjuist. Dat taal en emoties veel nauwer samenhangen dan we rationeel denken – Hillary Clinton won in 2008 de primaries in New Hampshire omdat haar stem brak tijdens haar toespraak. En dat de laatste functie die het nog doet voor je sterft het gehoor is. Iets dat de grondslag vormt van de ‘Bardo Thödol’ uit het Tibetaans boeddhisme, een tekst die wordt voorgelezen tijdens het stervensproces, om je te begeleiden naar de andere kant. Als je geluk hebt, zegt Walshe, hoor je op dat stervensbed een stem die zegt “Ik hou van je”, “dank je”, of “het spijt me”. Als je geluk hebt/

Een weekend in de niche van de nieuwe muziek - 26 oktober 2017 - [Cultuur](#) Reportage -
Auteur: Emmanuel van der Beek

[EN]

Sunday afternoon, vocal ensemble HYOID provided a surprising performance. In ‘A History of the Voice’ (Jennifer Walshe), four singers spent an hour on, yes, the voice. A compilation of YouTube material, a wink to pop culture and sneers at pompous scientific research made it clear that contemporary music does not have to be self-contained.

You won’t hear Jennifer Walshe say it, but with a piece like History of the Voice, she deliberately bursts the new music niche open. What she defines as unavoidable in her approach ("If I see someone using Siri, I want to know how it works, and it ends up in my performances") is at the same time a bulldozer aiming to tear down the ivory tower of new

music.

Should the walls encircling the niche be torn down? Perhaps a niche also offers advantages: the liberty to take a nosedive, for example. "It's about including more people in our exploration" answers Els Mondelaers, singer at HYOID. So no tearing down the walls, but engaging people in what is happening on the inside.

Making the audience warm up to new music without destroying your whole identity? It's not an easy task. This edition of Transit demonstrated not only that it is necessary, but also that the festival already has the solution at hand.

[NL]

Is die muziek vooral met zichzelf bezig? 'Misschien wel, maar tegelijk toont een hermetisch stuk ons ook', aldus Beirens, 'een niveau van complexiteit dat niet in 144 tekens te vatten is'. Muziek als kritiek op de oppervlakkige alledaagsheid. Zo'n tegengewicht kan nu eenmaal niet eenvoudig klinken.

Zondagmiddag zorgde vocaal ensemble HYOID voor een verrassende performance. In *History of the voice* (Jennifer Walshe) hadden vier zangers het een uurlang over, jawel, de stem. Een compilatie van YouTube-materiaal, knipogen naar de popcultuur en sneren naar hoogdravend wetenschappelijk onderzoek maakten duidelijk dat hedendaagse muziek niet noodzakelijk op zichzelf hoeft te staan.

Je zal Jennifer Walshe het niet horen zeggen, maar met werk zoals *History of the voice* breekt ze heel bewust de niche van de nieuwe muziek open. Wat ze omschrijft als onvermijdelijk in haar eigen manier van werken ('Als ik iemand Siri zie gebruiken, wil ik weten hoe dat werkt, en komt dat in mijn performances terecht') is tegelijk een bulldozer die de ivoren toren van de nieuwe muziek wil neerhalen.

Moeten de muren van de niche tegen de grond? Misschien heeft een niche ook voordelen: de vrijheid op je bek te kunnen gaan, bijvoorbeeld. 'Het komt erop aan net meer mensen mee te nemen in onze zoektocht,' antwoordt Els Mondelaers, zangeres bij HYOID. Geen muren slopen dus, maar mensen betrekken bij wat er binnen de muren gebeurt.

<http://www.veto.be/artikel/festival-transit-de-ivoren-toren-en-de-bulldozer>

NIEUWE NOTEN

Voor nieuwe en verrassende muziek

Transit Festival – Part 4 – STUK, Leuven

Geplaatst op [23 oktober 2017](#) door [Ben Taffijn](#)

[EN]

The day begins with a beautiful MATRIX-Project performance and gets a **magnificent continuation with the performance of Jennifer Walshe's 'A History of the Voice'**. **Stunning total theatre about the human voice, in all of its facets, with the Brussels-based vocal group HYOID.** (...)

The Irish composer Jennifer Walshe has created a remarkable work with 'A History of the Voice'. Strictly speaking, it can't be labeled a piece of music. It is rather music theatre. In the center of the piece stands the human voice in all its facets.

And, as is apparent in this packed piece, there are many of those. In the piece, performed by two mezzo-sopranos, a tenor and a baritone, together forming HYOID, all the facets and clichés of human communication rushes by at breakneck speed.

We see busy phone calls, an operatic death scene, completely overgrown machismo, a parody of the entertainment industry with "We're here to cheer, we want to make you feel good", of 'new age', with one of the performers who sweet-voiced invites us to join in breathing exercises, and of the fitness culture.

But Walshe also shows us other things. Like for example Stanford University research of singing characters in medieval paintings. Computer software have shown that the vocal sound must have been very different. In a few hilarious scenes the quartet lets us hear it.

All very ludicrous, but Walshe certainly has a message, one that largely connects with previously discussed Matthew Shlomowitz's 'Lecture about Sad Music and Happy Dance'. This is visible in, for example, the rather long scene where Els Mondelaers performs an imitation of Tom Cruise. The context is a video in which Cruise expresses his passion for Scientology and pronounces the words: "Being a Scientologist, when you drive past an accident, it's not like anyone else. As you drive past, you know you have to do something about it, because you know you're the only one that can really help." Dazzling is the way 'Cruise' says this, his intonation, his gestures, his complete dedication to persuading you and me. Because that is of course what it is all about, and then that music on top of it! Walshe satirizes this in a grandiose way. And there are more of these moments that make the audience contemplate on communication, emotions and how things interact. Small-talk is not possible anymore!

[NL] Het Transit Festival is toe aan de tweede en laatste volledige dag. Een dag die mooi begint met de uitvoering in het kader van het MATRIX-Project en een overweldigend vervolg krijgt met de uitvoering van Jennifer Walshe's 'History of the Voice'. **Verpletterend totaaltheater over de menselijke stem in al zijn facetten door het in Brussel gevestigde vocale kwartet HYOID.** (...)

De Ierse componiste Jennifer Walshe creëerde met 'History of the voice' een opmerkelijk werk. Strikt genomen is dit eigenlijk niet meer echt een muziekstuk te noemen. Het gaat hier meer om muziektheater. Centraal staat de menselijke stem in al zijn facetten. En, zo blijkt duidelijk uit dit overvolle stuk, dat zijn er veel. In dit stuk dat wordt uitgevoerd door twee mezzosopranen, een tenor en bariton, samen vormen ze HYOID, komen al die facetten en clichés rondom menselijke communicatie in sneltreinvaart voorbij. We zien druk getelefoneer, een sterfscène uit een opera, volstrekt doorgeschoten machismo, een parodie op de vermaakindustrie met "We are here to chill, we wanna make you feel good", op de new age met één van de spelers die ons zoetgevooid ademhalingsoefeningen wil laten doen en op de fitness cultuur. Maar Walshe toont ons ook andere zaken. Zoals onderzoek door Stanford University naar zingende figuren op middeleeuwse schilderijen. Computerprogramma's hebben aangetoond dat de zang heel anders geklonken moet hebben. In een aantal hilarische scenes laat het kwartet horen hoe.

Allemaal heel kolderiek, wat overigens onverlet laat dat Walshe ook zeker een boodschap heeft, één die voor een belangrijk deel aansluit op de eerder besproken 'Lecture about Sad Music and Happy Dance' van Matthew Shlomowitz. Het zit bijvoorbeeld in de vrij lange scene waarin Els Mondelaers een imitatie instudeert van Tom Cruise. Het betreft hier een video waarin 'Cruise' zijn passie voor de Scientology belijdt en de woorden uitspreekt: "Being a Scientologist, when you drive past an accident, it's not like anyone else. As you drive past, you know you have to do something about it, because you know you're the only one that can really help." Briljant is de manier waarop Cruise dit zegt, hoe zijn intonatie, zijn gebaren, alles in dienst staat van het willen overreden van u en mij. Want dat is natuurlijk waar het allemaal om draait en dan die muziek erbij! Walshe persifleert dit op grootse wijze. En zo zijn er meer van die momenten die je als toeschouwer aan het denken zetten over communicatie, over emoties en hoe de dingen op elkaar inwerken. Even iets zeggen is er nu niet meer bij! / <http://www.nieuwenoten.nl/?p=4282>